

Dva světy nestačí

Napínavé povídky

*Monika May
Tomáš Jurák*

Dobrá kniha

Dva světy nestačí

Dobrá kniha

Dva světy nestačí

napínavé povídky

Edice Dobrá kniha

© *Monika May, Tomáš Jurák, 2012*

Ilustrace Ondřej Bystrý

www.dobra-kniha.cz

ISBN 978-80-260-3302-8

Trip

7

Túra

67

Kód

103

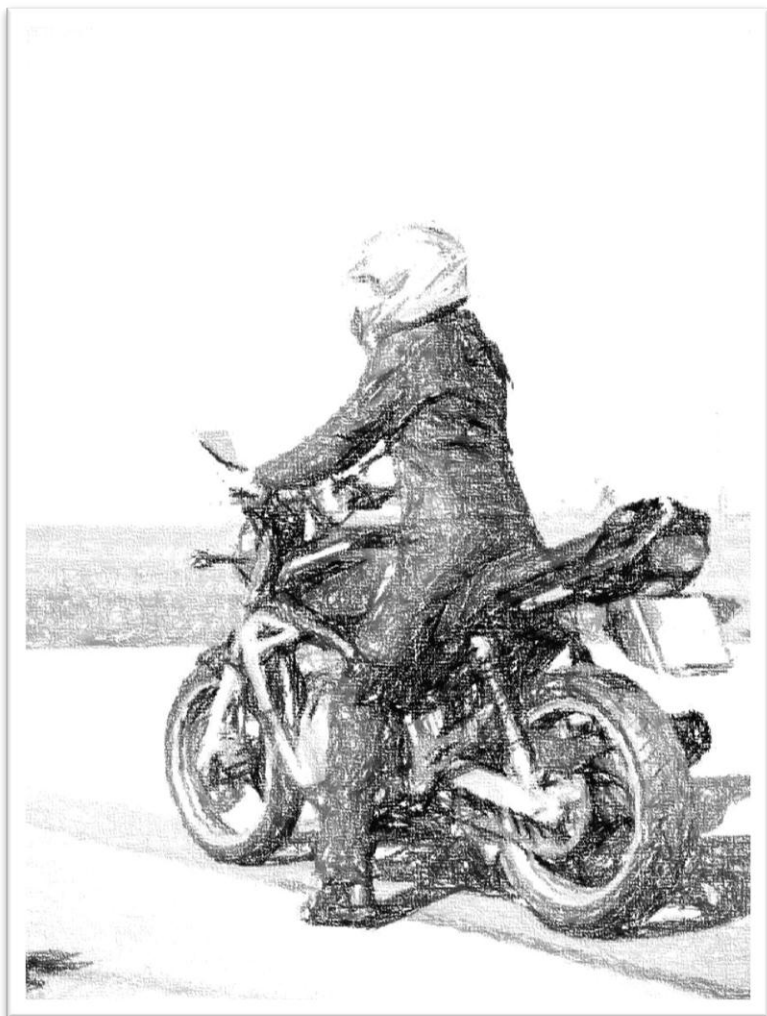

Pohledy

111

Trip

Předmluva

Uháním devadesátikilometrovou rychlostí na svém černém oři o padesáti koních. Myšlenky se stále ubírají stejným směrem. Co hledám? Kam mám namířeno? A čeho chci dosáhnout? Tohle jsou důvody mé dlouhé cesty do neznáma.

Jednoho rána jsem se probudila a zjistila, že jsem jiná. Jiná než ostatní. Jako bych byla z jiné planety. Jako bych sem nepatřila. Takže jsem se rozhodla, že se vydám na cestu poznání své existence. Mám pocit ztracenosti a musím se najít.

Projela jsem již několik měst, ale zatím mě žádné nezaujalo natolik, abych se zastavila. Je příjemné počasí, slunečno. První jarní den! A já se právě vydala na dlouhou cestu, která může trvat celý můj život. Přemýšlím, kam vlastně chci jet. Ale nemohu si vzpomenout na vyznačenou trasu. Jen vím, že chci jet na západ. Začalo se stmívat a mně došlo, že mám hlad. Zastavila jsem u prvního hotelu u cesty, který jsem potkala. Byl to pěkný dřevěný motorest, zřejmě rodinný podnik. Na recepci mi došlo, že jsem už v Rakousku. Recepční mi předala klíč od pokoje a dokonce mi nabídla ustájení mého motocyklu v jejich garáži, což jsem velice ráda přijala. Ten pokoj byl v podkroví. Malý, ale útulný. Pod oknem psací stůl. Zasedla jsem za něj a vzpomínala na přátele, které jsem za sebou nechala. Vlastně mi to ani nepřišlo líto. Snad jen, že se neuvidím s jedinou osobou, která mi rozuměla. S eM. Už jako malé jsme si spolu hrály, přestože já měla ráda panenky a ona autíčka. Byla úplně jiná než já. Soustředěná a klidná. Já oproti ní roztěkaná a nepozorná. Asi mě fascinovala její laskavost a vyspělost vzhledem k věku. Ostatní děti mi nerozuměly, nebo já jim. Vyrůstaly jsme prakticky vedle sebe. Studovaly stejnou školu. Prožívaly první lásky, dospívaly. Byla a je mou rodinou. Ale nyní jsme dospělé a ona má již svou rodinu, své děti, a to stejné si musím najít já.

Tuto noc jsem hned usnula únavou a doufala v bezesnou hlubokou noc. Bohužel opak se stal pravdou. Už ve čtyři ráno jsem se hrůzou vzbudila. Sny se mi zdají každou noc a jsem z toho vyčerpaná. Většinou jsou to klidné sny, které mě neděsí a ani mi neublíží. Ale někdy se probudím naprosto vyděšená a nevím proč. Nevím, co se mi zdá a ani co mě tak děsí. Někdy mám pocit, že jsem to já. Že se bojím sama sebe. Ale hlavní problém je, že mě to strašně unavuje. Pak jsem sice ještě zabrala, ale nebyl to ten kvalitní spánek, který jsem nutně potřebovala. Vlastně si už nevzpomínám, kdy jsem

naposledy spala normálně. Myslím tím, kdy jsem spala celou noc jako ostatní lidé, kteří přijdou z práce domů, navečeří se, pustí televizi a kouknou na zprávy. Pak se umyjí a jdou spát. Usnou a spí celou noc! Ráno zazvoní budík, vstanou a jdou do práce. Já ne. Nežiju jako normální člověk. A hlavně, když ulehnu ke spánku, rozhodně večer či noc nekončí.

Kolem sedmé jsem už netrpělivostí vstala. Na snídani jsem si dala vajíčka se slaninou. Chtěla jsem se pořádně najíst, abych nemusela opět zastavovat. Jelikož byla motorka přes noc v garáži, nebyla na ni ranní rosa. Nastartovala jsem na první pokus a hřebeček se rozbrumlal jako krásná píseň. Opět jsem se vydala na cestu. Rakousko je úžasné na projížďení. Krásná příroda a ohleduplní řidiči. Užívala jsem si každý kilometr této krajiny. Bohužel doposud jsem jezdila jen v Česku a tam nejsou silnice, kde by si člověk jízdu vychutnal. Spíš jen kouká pod kola, kam jede, neboť se musí vyhýbat dírákům v asfaltu jako na překážkové dráze. Proto jsem se rozhodla cestovat na dvou kolech. Jarní slunce příjemně hřálo a dodávalo krajině úžasné barvy. Měla jsem takovou radost z jízdy, že jsem úplně zapoměla na minulou noc a ošklivý sen. Zjistila jsem, že mi vlastně strašně vyhovuje ta samota, neslyšet žádné hlasy... jen brumlání svého oře. Pocit volnosti a samostatnosti je k nezaplacení. Když jedu, snažím se vnímat jen ten okamžik a nemyslet na nic jiného, abych se necítila tak ztracená. Ztracená jsem ve svých snech – nočních můrách. Myslím si, že můj život musí mít jiný směr než ten, kterým jsem šla doteď. Musí existovat vysvětlení, proč jsem nikdy nebyla spokojená. Proč jsem nikdy nezapadla. Vzpomínám na svého otce, kterého jsem jako dítě bezmezně milovala. Když se vracel z práce, skočila jsem mu kolem krku a celého ho zulíbala. Večer mi dovolil sledovat společně s ním televizi, většinou nějaké akční filmy. Možná proto se mi vždycky pak líbily. Zato maminku jsem sice taky milovala, ale jinak. Možná

míň. Asi to bylo tím, že mě vychovávala a kárala, a to otec nikdy nedělal. Pro malé dítě je lepší rodič vždycky ten, který se míň stará. Bohužel, tvrdá realita. A pak, když jsem byla starší, otce jsem nenáviděla a matku litovala.

Ne, na tohle vzpomínat nechci. Příliš bolestné.

Zase tu byl večer a já zakotvila v motelu u silnice. Tentokrát jsem měla pěkný sen. Plavala jsem pod vodou, čistou, průzračnou. Slunce pronikalo až na dno. Byla jsem klidná, byla jsem mořská panna. Taková nádhera. Ale po probuzení jsem se zase cítila neodpočatě a unaveně. Tento den byl pochmurný a slunce moc nesvítilo. Jelo se mi špatně, cesta byla nepříjemně klikatá a ještě ke všemu začalo pršet. Byly to takové ty jemné kapičky, které ne a ne stéct po helmě dolů. Jen se rozpíjely a tvořily neprůhlednou clonu. Proto jsem se rozhodla zastavit už brzy po poledni. Jela jsem po vedlejší malé silničce a snažila se najít ubytování. Čím menší silnice, tím horší kvalita. Už mě to zmáhalo, to neustálé drncání. Žádná plynulost. Jsem na cestě už několik dní a jde to poznat na mých ramenou. Potřebovala bych masáž.

Už jsem si myslela, že budu muset zajet na dálnici, kde určitě nějaký motorest potkám, když vtom jsem projela kolem cedule Hermagor. Krásné starobylé městečko. Tak se mi tam zalíbilo, že jsem se ubytovala hned na náměstí. A jelikož jsem měla dost prosněných nocí, rozhodla jsem se vyrazit do místní hospůdky a naplnit mysl anestetikem. Snad mě to umrtví a já se konečně vyspím. Jelikož jsem byla ubytovaná ještě před večerí, rozhodla jsem se projít městečko. Byl to naprosto úžasný zážitek. Všude bylo tak rušno a přitom tak příjemně cize. Byla jsem tak nenápadná, že si mě téměř nikdo nevšiml. Ano téměř, protože i když bylo městečko malé, bloudila jsem sem a tam stejnými uličkami. Nechtěla jsem o něco přijít, a tak jsem to procházela a mapovala si cestu. Jsem sice

nejzapomnětlivější člověk, co znám, ale orientační smysl by měl být O. K. Nicméně si mě všiml místní chlapec. Mohlo mu být tak osmnáct. Zastavil mě a ptal se něco německy. Ale protože já německy neumím, řekla jsem anglicky, že nerozumím. Tak i on přehoupl na jiný jazyk a ptal se mě, jestli jsem se neztratila, že tudy procházím už potřetí. Rozesmálo mě to, myslela jsem si, že jsem téměř neviditelná. Asi ne. Řekla jsem, že jen projíždím městem, že se procházím před večerí a že jsem ubytovaná v hotelu na náměstí. Napadlo mě, že opíjet svůj mozek do bezvědomí můžu i ve společnosti příjemného klučiny. Pozvala jsem ho tedy, aby se mnou povečeřel. V hotelu měli velmi útulnou a příjemnou hospůdku. To bylo místo našeho setkání. K večerí jsem si dala jejich úžasný mega knedlík s hovězím. Byla to lahoda, a k tomu pivo. Mladík byl přesný a dorazil právě v okamžiku, když jsem dojedla. Měl s sebou i několik přátel, jejichž jména jsem si ani nezapamatovala. Stejně zítra odjízďím. Byl to veselý večer. Povídal mi o historii města a o okolí. V blízkosti se nachází velké lyžařské středisko. Napadlo mě, že bych si zajezdila. Ale letos bylo málo sněhu všude a teploty se i na horách vyšvihly k patnácti stupňům. Teplou, jaké snad svět nepamatoval, přestože byl teprve začátek jara a já se nacházela ve výšce asi 600 m n. m. Povídal mi také historky své vesnice. Všechny byly veselé, až na jednu. Bylo to o dívce, která tu kdysi žila. Nikdo už nevěděl, jak se tu octla, ale byla jak z jiné doby. Jinak mluvila, jinak chodila a dokonce i jinak vypadala. Měla úplně bílou pleť a temné černé vlasy až po zadek. Byla bez rodiny. Bydlela v malém pokojíku nad dřívější hospodou, která byla kdysi na okraji vesnice. Pomáhala s obsluhou hostů. Moc nemluvila a neměla přátele. Jednoho večera však přijela parta zvláštních cizinců. Líbila se jim a celý večer se jí snažili svými oplzlostmi přimět k hovoru, nebo alespoň k úsměvu. Ona na ně však nereagovala. Byla naprosto

klidná, ale nesoustředěná. Nějak nervózní. Jako by se jich snad bála. A prosila hostinskou o dovolení skončit s prací dřív. Ta ji vyhověla. Když už měli hosté dost, hostinská je uvedla do jejich pokojů ke spánku. Ráno, když se vše probouzelo k životu, černovlasá dívka byla pryč. Její pokoj byl prázdný, ale netknutý. Nikdo neví, kam odešla, nebo jestli nebyla třeba unesena. Zmizela beze stopy. Ale tady se traduje, že ji unesl minimálně čert. Nebo nějaká jiná příšera. „Ale to jsou jen povídačky,“ rozesmál se mému vážnému výrazu.

„Jak se dívka jmenovala?“ byla moje první otázka. „No to nevím, nějak se to s tou historkou nedochovalo.“ Další má otázka směřovala k hostům, těm cizincům, kdy ti odjeli. „To nevím, asi druhý den.“ Zrovna přišel číšník a slyšel náš hovor. Byl to starší pán. „Odjeli ještě za svítání! Můj děda bydlel v blízkosti a říkal, že byl ještě malý kluk, když ho vzbudil zvláštní zvuk. Něco jako koňské řehtání, ale hodně hlasité a naléhavé. Jako by ten kůň volal o pomoc. Tak vyběhl ven a viděl, jak parta cizinců odjíždí. Vyprávěl mi tu historku jen jednou. Nerad na to vzpomínal. Ten zvuk, co slyšel, ho vylekal. Ale babička mi vyprávěla o té dívce. Prý byla zvláštně krásná. Měla černé vlasy, husté, dlouhé, a sytě modré oči. Nezvyklé na tehdejší dobu.“ Zajímaly mě ještě spousty detailů z téhle historky, ale byla jsem už příliš unavená. A nejen já. Můj společník právě zívá. Rozloučila jsem se s tím, že ráno odjíždím. Popřál mi hezkou cestu a já odešla do pokoje. Byla jsem opravdu unavená, a proto mi ani nedošlo, že se neptal na mou osobu. Byla jsem ale ráda. Hovory o mně – ne, to bych nezvládla. Byl to veselý společník a moc mě potěšilo s ním strávit večer, ale pomyšlení na dřívější život mně nedělalo dobře. Vlastně jsem vše opustila. Zní to zvláštně, protože ti lidé pro mě nic neznamenal. Byli to jen lidé, které jsem znala. A ani já neznamenal nic pro ně. Já opustila život, který jsem vedla doposud. Odjet bylo mé nejlepší rozhodnutí,

cítím to. Měla jsem jen svou motorku, která mně dělala radost. A proč? Zkrátka mě vozila, kam a kdy jsem chtěla. Ten pocit volnosti na dvou kolech je báječný. Ano, je to dopravní prostředek a to je hlavní důvod, proč jsem si motorku koupila. Ale po pár kilometrech v sedle jsem poznala pravý záměr, který byl zřejmě vyšší než moje bytí a přesvědčil mě, že tohle je správná cesta, kterou se mám vydat. Pocit euforie, když jsem se rozhodla pro tuto cestu, byl přímo šílený svou velikostí. Už jsem nedokázala myslet na nic jiného. Bylo to jako volání o pomoc mého druhého já.

Probudila jsem se právě včas. Svítalo. Byla to nádhera. Okolo jen hory a nebe zbarvené do oranžovožluté barvy. Cítila jsem se odpočatě, což mě překvapilo. Měla jsem tradičně sen. Tentokrát byl uklidňující. Zdálo se mi o dívce z minulé doby, co zmizela. Byla má přítelkyně, procházely jsme se po louce a ona mi chtěla vyprávět o svém životě, tedy jen to, co si pamatovala. Ztratila totiž paměť. Ale já si už nemohu vzpomenout, co dál. Jsem víc než zapomnětlivá. I sen, který cítím a vnímám na sto procent, zapomenu, sotva otevřu oči.

Vyrazila jsem na cestu během hodiny. Měla jsem namířeno směr Švýcarsko. Rakousko bylo opravdu nádherné, ale nějak jsem cítila, že už chci být jinde. Byl to pocit nutnosti. Takže jsem se zastavovala, jen když to bylo nezbytně nutné, jako na tankování paliva. A tak se stalo, že jsem se ještě ten den dostala za hranice. Ovšem už byla tma, když jsem zastavila u hotelu s velkou světelnou reklamou. Ten večer jsem nemohla usnout. Myslela jsem na onu dívku z mého snu. Měla jsem zvláštní pocit, jako by byla se mnou. Jako bych ji cítila uvnitř.

Černé uhelné vlasy, jemné jako samet, vlály za jejím tělem. Běžela bosa po kamenném chodníku podél vody. Bylo to moře, protože jsem cítila sůl. Bylo to, jako bych běžela já.

Ale byla to ona. Dívka z městečka Hermagor. Dívka, o které mi vyprávěli, že se ztratila. Zmizela. Ale teď ji vidím, jak běží. Nebo jsem to já? Ale kam běžím? Stojím před velkou lodí. Monumentální. Nejde mi ani dohlédnout nahoru, jak je vysoká. A najednou se otočím, slyším řev motorů. Auta se hrnou do podpalubí. Najednou je všude plno lidí a všichni směřují na loď. Jdu blíž, abych viděla na ceduli, která oznamuje, kam má loď namířeno. USA – Norfolk. Vtom procitnu. Zjistila jsem, že jsem v hotelovém pokoji. Ležím na posteli celá odkrytá a je mi zima. Ještě jsem se převalila a opět usnula. Sen pokračoval. Ona dívka ukazuje na loď. A jde k ní. Vtom zazvoní telefon. Lekla jsem se. Hned jsem se vymrštila na posteli a telefon zvedla.

„Dobré ráno, objednala jste si buzení po telefonu. Je osm hodin ráno.“

To mě zarazilo, ale poděkovala jsem a zavěsila. Co to bylo? Já si nic neobjednala! Nebo ano? Byla jsem zmatená. Co je sen a co skutečnost? Ale při snídani mě napadlo, že se musím podívat na pobřeží. Původně jsem chtěla jet do Francie a objet ji. Ale teď se mi plán změnil. Mám namířeno do Belgie, protože odtamtud vyplouvají velké zaoceánské lodě. Musím zjistit, jestli můj sen s tím souvisí. Měla jsem silný pocit, že ano.

Opět jsem se tedy vydala na cestu. Tentokrát přes Švýcarsko rovnou do Francie – do Lotrinska. Těšila jsem se na tamější kuchyni. Jejich proslulý lotrinský kyš a červené víno pinot noir. Proto jsem zastavila ve městě Toul. Je to větší město, než ve kterých jsem zastavovala dosud. Ale měla jsem pocit, že potřebuji rozptýlení. Že minulá noc mě opět vyčerpala. Myslela jsem jen na dobré jídlo a pití. Těšila jsem se na procházku centrem, na proslulé kamenné hradby a na nějakou útulnou malou kavárnu. V hotelu jsem si vyptala